

23. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Matt. 22: 15 - 22

Käsittämätön oli se kiukku, jolla Jeesuksen viholliset vainosivat Häntä ja pyrkivät saamaan Hänet pauloihinsa koko Hänen elämänsä ajan; ja sitäkin käsittämättömämpi, kun koko Hänen elämänsä täällä maan päällä, kaikki Hänen työnsä ja jokainen sanansakin, minkä Hän puhui, osoittivat niin selkeästi Hänen sydämensä lempeyden, rakkauden ja armahtavaisuuden kaikkia viheliäisiä syntisiä kohtaan. Meidän rakas Vapahtajamme eli täällä maan päällä suuressa köyhyydessä ja ylenkatseessa kolmekymmentäkolme vuotta, ja evankelistojen kirjoitusten valossa Hänestä näemme, ettei Hän koko sinä aikana koskaan osoittanut olevansa muu kuin hätääntyneiden turva, ja että Hänen sanansa oli aina kuin parantava voide särjetyille sydämille. Kuitenkaan Hänen vihollistensa kostonhimo ei tullut tyydytetyksi, ennen kuin he täyttivät pahuutensa määrän ja tappoivat Hänet, joka oli Kunnian Herra ja heidän ja koko maailman Luoja.

Yhden todistuksen siitä me löydämme myös tämän päivän evankeliumissa niissä kavalissa kysymyksissä, joilla fariseusten opetuslapset yhdessä herodilaisten kanssa yrittivät vangita Hänet. Mutta me näemme myös, että vaikka Vapahtaja havaitsi heidän sydämensä kavaluuden, Hän antoi heille kuitenkin täydellisen vastauksen, jossa Hän osoitti, että heidän tuli antaa maalliselle esivallalleen sen veron, joka sille oikeuden mukaan tuli, mutta ei myöskään unohtaa antaa Jumalalle sitä, mihin he olivat velvolliset Häntä kohtaan. Vaikka nyt sekä kysymys, että Jeesuksen vastaus varsinaisesti koskivat sitä veroa, joka piti esivallalle maksaa, niin me kuitenkin voimme käyttää sitä rakentumiseksemme, kun me nimittäin kysymme itseltämme, olemmeko antaneet Jumalalle sen, mitä Jumalalle tulee, ja mitä Hän meiltä vaatii. Sitä varten asettakaamme eteemme nämä kysymykset:

1. Mitä Jumala meiltä vaatii ja, minkä tähden Hän sitä vaatii? 2. Kuinka meidän pitää Hänelle antaman sen, mitä Hänelle tulee?

Ensiksi

Jos me kysymme, mitä Jumala meidän Vapahtajamme vaatii meiltä, vastaus kuuluu: ainoastaan meidän sydämemme; toisin sanoen sitä, että Hän yksinänsä saa olla se, jota meidän sydämemme halajaa, rakastaa ja palvelee. Vapahtaja itse sanoo, että ensimmäinen ja suurin käsky laissa on, että meidän pitää rakastaman Herraa Jumalaamme kaikesta sydäimestä, kaikesta sielusta, kaikesta voimasta ja mielestä. Hän tahtoo, ettei mitään pidä Hänen rinnallensa pantaman vaan, että niin kuin Hän itsessään on korkein hyvyys ja suurin hyvättekijämme, niin Hänen myös pitää oleman sydämemme kuningas ja ainoa hallitsijamme. Sellaisia ovat Herran vaatimukset aina olleet. Ne paikat ovat lukemattomat, joissa Mooses ennen kaikkia neuvoo Israelin lapsia rakastamaan Herraa kaikesta sydäimestä, sillä se oli ainoa, minkä Hän vaati palkaksi kaikesta laupeudestansa, jonka Hän oli osoittanut heille. Hän sanoo: ” **Nyt siis Israel, mitä Herra sinun Jumalas sinulta muuta anoo; vaan ettäs pelkäisit Herraa sinun Jumalaas, ja vaeltaisit kaikissa hänen teissänsä ja rakastaisit häntä, ja palvelisit Herraa sinun Jumalaas kaikesta sinun sydäimestäs ja kaikesta sinun sielustas.**” 5. Moos. 10: 12. Ja jos me katselemme kaikkea Herran johdatusta ja kaikkia Hänen hyviä töitensä ihmisiä kohtaan, löydämme syyn kaikkiin niihin olevan yksinään sen, että Hänen sydämensä on niin ihmeellisen rakas ja armahtava, ja että Hän sitä varten niin monella tavalla osoittaa rakkautensa syntisiä kohtaan, että syntiset puolestaan syytettäisiin vastarakkauteen ja kiitollisuuteen niin paljon armon edestä. ” **Ja se pitää minun iloni oleman, että minä heille hyvää teen; ja tahdon heitä tähän maahan istuttaa uskollisesti, kaikesta minun sydäimestäni ja kaikesta sielustani.**” Jer. 32: 41. Ja mitä muuta Hän kaikilla hyvillä töillensä mieli kuin vetää meitä puoleensa rakkauden ohjilla. Hoos. 11: 4. Uudessa Testamentissa me vielä selkeämmin näemme Vapahtajan vaativan ihmisiltä sitä, että he antaisivat Hänelle sydämensä, joihin Hän Henkensä kautta vuodattaisi rakkautensa, ja niin tekisi heidät tyytyväisiksi ja autuaiksi kanssansa. Hän itse kutsuu työtätekeviä ja raskautettuja syntisiä tykönsä, että Hän heitä virvoittaisi.

Mutta se meidän tulee myös huomata, että koska Herra vaatii meidän sydämiämme, niin se on merkki, etteivät ne ole Hänellä; sillä kuka sitä enää vaatii, mikä hänellä jo on omana? Juuri tästä Herran vaatimisesta me sentähden voimme ymmärtää, että meidän sydämemme pitäisi oikeudella olla Hänen omansa, mutta ettei Hänellä kuitenkaan ole sitä valtaa niiden ylitse

23. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

kuin Hän soisi. Ja niin se todella onkin: sydämet ovat Hänen, mutta ne ovat luopuneet Hänestä.

Pitäisikö kristittyjen sitä epäillä, että Vapahtajalla on suurin oikeus sydämiin? Taitaneeko joku suuremmalla oikeudella vaatia meidän rakkauttamme ja palvelustamme kuin Hän, joka itse meidät loi, ja jolta meillä on elämämme ja olemassaolomme? Mutta Hän, joka kerran riippui verisenä ja haavoitettuna ristin puussa, on myös kunnian Herra, jonka kaikkivaltias käsi perusti maan ja taivaat ovat Hänen käsialansa. Kaikki mitä on, Hän on sen luonut, ja on korkeimmalla ja erinomaisimmalla oikeudella Hänen omaansa. Ja mitä Hän voisi nyt kohtuullisemmin meiltä vaatia kuin, että me rakastamme Häntä kaikkien Hänen hyvien töidensä edestä?

Mutta me olemme syntiä tehneet; samoin kuin meidän esivanhempamme kohta lankeemuksen jälkeen tahtoivat lymytä heidän Jumalansa ja Herransa edestä, jonka kanssa he viattomuutensa tilassa saattoivat pitää kanssakäymistä lapsenomaisella uskalluksella ja ilolla; samoin ihmisen sydämessä istuu yhä tänäkin päivänä orjallinen pelko Jumalaa kohtaan, mikä näkyy lannistumattomassa röyhkeydessä ja Jumalan ylenkatseessa tai ainakin saattaa ihmisen pakenemaan Luojaansa ja pelkäämään Hänen ajattelemistaankin. Tämän parantaaksensa puki iankaikkisuuden Isä päällensä meidän lihamme ja veremme, eli täällä maan päällä ylenkatsottuna ja köyhänä ja vihdoin kuoli niin kuin pahantekijä ristin puussa kahden ryövärin keskellä. Tässä alentamisensa tilassa Hän ei enää ole peljättävä langenneille ihmisille; vaan niin kuin Hänen sydämensä on täynnä lempeyttä, kärsivällisyyttä ja armahtamista, niin Hän kirkastaa itsensä nyt myös kuolemassansa ja kärsimisesssä viheliäisten syntisten sydämissä ja antaa näin peljästyneille rohkeutta lähestyä Häntä ja janoavaisille ammentaa elämän vettä lahjaksi. Kun syntisen silmät näkevät Luojansa tässä muodossa, jossa Hän riippui ristillä, ja kun Hän asettaa itsensä sydämen eteen sellaisena kuin Hän rakkaudesta syntisiä kohtaan vuodatti verensä kuolemaan asti, minkä autuaan ja virvoittavan näyn murheellinen sydän silloin näkeekään Hänessä! Niin monta veren pisaraa kuin Hänen pyhän ruuminsa päällä on, niin monta järkähtämätöntä todistusta Hänen rakkaudestansa! Kaikki Hänen sielunsa tuska, kaikki Hänen vaivansa, kaikki haavansa ovat pohjattomat lääkityksen, autuuden ja sovinnon lähteet; ja Hänen kalpea ruumiinsa, kun sielun silmä sen havaitsee, vakuuttaa kohta, että Hän on sydämen oikea Herra. Silloin syntinen huutaa niin kuin Tuomas: Minun Herrani! ja minun Jumalani! Sinun ainoan omasi on sydämeni, Sinä ostit sen paljolla kivulla.

Katso! näin me parhain tulemme vakuuttuneiksi Vapahtajalla olevan oikeuden vaatia meidän sydämemme, kun Hän kärsimisensä muodossa kirkastaa itsensä meille. Syntinen, joka on saanut silmät nähdä Jeesuksen Hänen kärsimisessään, vaipuu alas hartaudessa ja rukoilemisessa Hänen

23. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

jalkojensa juureen, eikä enää ensinkään epäile antaa Herralle Jeesukselle koko sydäntänsä; vaan uhraa sen kokonansa, ehdottomasti Hänelle siinä silmänräpäyksessä, kun hän saa armon lukea armoittamisensa Hänen haavoissansa.

Kärsinyt Jeesus ei ole ainoastaan kärsimisensä kautta ostanut itsellensä oikeutta pitää meidän sydämemme ominansa, vaan tällä Hänen kalliilla sovintokärsimisellensä on myös jumalallinen voima voittaa meitä antamaan ne täydellisesti Hänelle. Ne ovat Hänen omansa, mutta ovat luopuneet Hänestä, eivätkä koskaan ota Häntä Kuninkaaksensa, ennen kuin Hän kirkastaa Henkensä kautta itsensä niille kuninkaallisessa kaunistuksessaan, ihanimmassa ristinsä muodossa.

Niin on siis Vapahtaja ostanut itsellensä tämän oikeuden syntisiin kovalla kärsimisellensä, ja siitä me voimme päättää, kuinka sangen suuresti painaa Hänen sydäntänsä se, että nämä Hänen lunastetut sielunsa suostuisivat olemaan Hänen omansa. Me saatamme nyt syystä kysyä: ”Miksi Hän tahtoo meidän sydämiämme? Tokkopa tämä ääretön tarvitsee meidän rakkauttamme?” Totisesti, Hänen veressään armoitettu sydän ajattelee varmasti usein tätä pyhällä ihmettelyllä ja kysyy: ”Mitä, minun Vapahtajani! minussa kuitenkin niin suuresti rakastit? Mikä Sinut sai menemään kuolemaan minun tähteni, ja sitten niin suurella kärsivällisyydellä vetämään minua puoleesi? Sinä tunsit kuitenkin minun luontoni, ja tiesit minut paljaaksi tomuksi, joka saatan Sinut hyvin usein murheelliseksi, enkä voi koskaan Sinulle oikein iloksi olla, vaan joka päivä tarvitsen Sinun suurta armahtamistasi?” — Mutta kuulkaamme vastaus Jeesuksen omasta suusta, miksi Hän niin etsii sieluja, ja mitä varten Hän meidän sydämiämme tahtoo. Siitä Hän sanoo itse: ” **Sillä Ihmisen Poika tuli etsimään ja vapahtamaan sitä, mikä kadonnut oli.**” Luuk. 19: 10. ” **Niinkuin sinä annoit hänelle vallan kaiken lihan päälle, antaa ijankaikkisen elämän kaikille, jotka sinä hänelle annoit.**” Joh. 17: 2. Ja vielä Jeesus sanoo : ” **Isä, minä tahdon, että kussa minä olen, siellä nekin olisivat minun kanssani, jotka sinä minulle antanut olet: että he minun kunniani näkisivät, jonkas minulle annoit; sillä sinä rakastit minua ennenkuin maailman perustus laskettu oli.**” Joh. 17: 24. Niin Vapahtajasi tahtoo siis ainoastaan sentähden sinun sydämesi, o syntinen! että Hän saisi tehdä sen autuaaksi; haluaisitko sinä nyt Häneltä kieltää sen, jonka Hän on niin kalliisti ostanut itsellensä?

Toiseksi

Joku voisi nyt ajatella: eikö Jeesukseni tahdo mitään kaiken kärsimisensä edestä, eikö Hän enempiä korvausta tahdo kaiken rakkautensa edestä kuin minun viheliäisen syntisen sydämeni ja sen ainoastaan sitä varten, että Hän tekisi sen autuaaksi? — Siispä, kun tämä on tosi, tahdon minäkin uhrata sydämeni kokonaan Hänelle. Sinun, Sinun ainoan pitää minun sydämeni

23. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

kokonaan oleman; tule, o Jeesus! ota se lahja vastaan. — Sinä ihminen! joka niin ajattelet ja niin päätät antaa Vapahtajalle sydämesi, Sinä olet sen jo Hänelle antanut. Hänen rakkautensa on saanut voiton sinusta; Hän on ollut sinulle ylen väkevä, ja sinä olet antanut voittaa itsesi. Tee nyt iankaikkinen liitto Vapahtajasi kanssa, jätä itsesi kokonansa Hänelle, kuinka Hän sitten vastedes tahtookin sinua johdattaa. Mutta pyydä yksin tätä: joko minä valvon tai makaan, niin anna Sinun pyhä piinasi ja kuolemasi olla aina mielessäni, niin myös haavasi! Älä anna minun koskaan puhua tai tehdä tai sydämessäni ajatella muuta kuin, mikä Sinun kunniaksesi tulisi, äläkä Sinun mieltäsi rikkoa! Ja kun sinä nautit sitä armoa, että saat pitää Jeesuksen rakkauden lämmittämän sydämen, niin olet autuas ihminen, autuas ajassa, autuas iankaikkisuudessa.